

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 308. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608065098576/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

mig dø, at jeg kan leve! gør mig ét med Alt! udglar min Pakked og mit Selv!

Han foer sammen – en Træk strøg over hans Nakke, gennem Salens Hede, duvede Ovnluerne og slukkede Ansigterne bag dem, ene Peiter Pitters Briller lyste som seende Øjne.

Steffan vendte sig, skælvende: Kommer I at bære mig til Liver?

Han groede fast i Ovnpunderne. Der stod Dødsbæretten, Noah van Drougge, ludende i sin hvide Kittel.

Kom *han* at hjembære? Var *dette* Guds Svar? Ja, så kom da, så gør mig ét med Alle! med denne Stucs skiftende Børn, med «Bjærgets», vor Moder! Af Jærn blev jeg skabt, lad mig blive til Jærn påny, at jeg atter kan opstå som Jærn: som Loven for de ufødte Kommende: at vi fødes for Dødens Skyld!

Gennem Stuens Mørke, gennem Århundreders Muld søgte hans Hånd Dødsbærerens Isgreb – og fyldtes af ungt og duftende Kød . . En Lugt, sod og svanger, blæste mod hans Ansigt, om hans glippende Hjærte –

Fortumlet slog han Øjnene op og fik dem fulde af Susans Skulder, Hår og Mund . . .

Hun lo op mod ham, skråt, med Tænderne fyldte som af Ild:

«Går du i Søvn, Steffan lille? du var jo nær ved at træde mig ned.»

Han drog efter Vejret – Sødme og Hede . . . Ja, Susan, i Søvn gik jeg, i de Dødes Søvn – og havde nær trådt dig ned – mig selv, mit Liv!

Et Nu? Jamen: et Nu i dig: *min* Evighed, *vor* Evighed, Susan! Vore Ansigter frelste af Stuens Mørke –: Kødets Opstandelse! Sædekornet, der forgik – og frelstes i hundrede Fold!

Susan, jorddrag mig i dig! Omstød Guds Dom, du som fuldbyrdede den hin Dag i Tårnet! Vær Gud *mer* end Gud! Giv ej blot mig, hans Skabning, men ham selv vor Ret! Men il! se Dødsbæreren, Guds Sendebud, bicr!

Han greb påny mod hendes Skulder – og slog imod Bryntes Hånd, der lukkede sig om den, fast som en Skaal. Og han skimtede Olofs magre Fingre, der strøg tørstende eller tyssende mod hans Læber. Og Adrians nøgne Ansigt, rigt kun paa Sved, Angstens og Afmagtens Tårer . . .

»En Sædemand gik ud at så – Mårta Moll læste af Lucas om Sædekorn, der faldt i Muld, på Stene, blandt Tjørne og på fodtrådt St. Om Guds Udsæd til hundrede Fold – eller til Solbrand, til Fugles Føde . . .